

Jamsai

奸

นิยาย
เรื่องนี้
เข้าไม่ได้
เขียน!

3
臣之

妹

ฉางโก่วลั่วเยวี่ย 长沟落月 เจียน
อู่ผิงฮวา แผล

มวกวาร์

อ่านใกล้แล้วสวย 长沿落月 เขียน
ผู้เขียนจ๋า แปล

ทดลองอ่าน

นิยายเรื่องนี้เข้าไม่ได้เขียน!

妍臣之妹

www.jamsai.com

Jamsai

นิยายเรื่องนี้เข้าไม่ได้เขียน!

妍臣之妹

ทดลองอ่าน

www.jamsai.com

Jamsai

คือทุกสิ่งที่คุณเชื่อใจใจไว้ด้วยกัน

"พี่ชาย เมื่อครู่ข้าเพียงแต่บังเอิญพบคุณชายจุนอวีที่สวนดอกไม้เท่านั้น แต่พุดคุยกับเขาไปไม่กี่ประโยค"

"ไม่กี่ประโยค! แล้วมันคือกี่ประโยค" หลี่เหว่ยหยวนเหลือบมองนาง "ก็ตัวอักษร"

หลี่หลิงหว่านอยากจะหยิบของอะไรมาตบหน้าเขาจริงๆ แต่สุดท้ายภายใต้สายตาคดคับของเขา นางก็ต้องครุ่นคิดอย่างจริงจังแล้วตอบกลับตามความจริง "พูดไปแค่สองประโยคเท่านั้น ประมาณสักสามสิบตัวอักษรกระมัง"

"สามสิบตัวอักษรยังไม่นับว่ามากอีกหรือ หนก่อนข้าพุดอย่างไรกับเจ้า อย่าได้พุดคุยกับบุรุษแปลกหน้าตามใจชอบ"

มากกว่ารัก นิยายเรื่องนี้เข้ามิได้เขียน! 3

ฉวางโถ้วเอวี่ย เซียน ลู่ฝิวอวา แปล

奸臣之妹 Jian Chen Zhi Mei

Published originally under the title of 奸臣之妹

Copyright © 长沟落月 (Chang Gou Luo Yue)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co.Ltd)

Thai edition copyright © 2019 Jamsai Publishing Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2433-1

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกกรวย-จกนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พินพูน

กระต่ายนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ไม่ปล่อยให้ค้างคานาน 'นิยายเรื่องนี้เข้าไม่ได้เขียน!' เล่ม 3 ก็มาอยู่ในมือของทุกท่านแล้วนะคะ ตอนท้ายเล่มก่อนท่านนักอ่านได้พบกับตัวละคร 'จูนอวีจี' ผู้ที่มีชื่อว่า 'พระรอง' อันแรงกล้ากันแล้ว เขาเป็นคนที่ทำให้ 'หลี่เหว่ยหยวน' ต้องเกรี้ยวกราดอย่างหนักเพราะ 'ญาติผู้น้อง' คอยแต่ขายตามองตั้งแต่แรกพบ ทั้งความสามารถและความฉลาดของพวกเขาทั้งคู่ยังพอฟัดพอเหวี่ยงกันอีก แม้จะยังไม่มีเรื่องบาดหมางแต่ก็มองอีกฝ่ายเป็นศัตรูกันแล้ว

นอกจากจะมีบุรุษมากความสามารถทั้งสองแล้ว ในเล่มนี้หลินหว่านยังจะใช้ 'นิ้วทองคำ' ให้เป็นประโยชน์ เป็นขุมพลังสำคัญซึ่งมีอำนาจเหนือฮ่องเต้แห่งแคว้น หากเป็นท่านนักอ่านจะเลือกมอบอำนาจนี้ให้กับใคร หรือสุดท้ายแล้วจะเก็บไว้ให้ตนเองดี กระทั่งหัวใจและชีวิตของตนเองจะเลือกฝากไว้กับบุรุษคนใด

มาร่วมลุ้นกันคะว่าในเล่มนี้ชีวิตแสนเข้มข้นของหลินหว่านจะชวนปวดหัวขนาดไหน เมื่อเรื่องราวหลายๆ อย่างไม่ได้เป็นไปตามที่เธอเคยเขียนเอาไว้ และ 'นิ้วทองคำ' นี้หลินหว่านจะเลือกให้ใครได้ไป หากอยากรู้อะไรมีเรื่องใดที่เปลี่ยนไปจากเดิมบ้าง เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลินหว่าน นักเขียนนิยายออนไลน์เว็บจีนเจียง ก่อนจะข้ามมิติเข้ามาในบทของ 'หลี่หลิงหว่าน' ตัวร้ายหญิง
- * หลี่หลิงหว่าน คุณหนูสี่สกุลหลี่ แต่เดิมเป็นคนหยิ่งยโสโอหัง พอหลินหว่านเข้าร่างนิสัยก็เปลี่ยนไปเป็นรู้ควมมีเหตุมีผล ยิ่งโตยิ่งสะสวยงดงาม
- * หลี่เหวยหยวน หลานชายคนโตสกุลหลี่ เป็นคนเก็บตัว ไม่สูงสิงชอบอ่านตำรา สอบขุนนางได้เป็นที่หนึ่งเสมอ หลี่หลิงหว่านคือคนที่มีค่าที่สุดในชีวิต
- * ฉุนอวีฉี ชื่อจริงของหย่งฮวนโหว เป็นคนอบอุ่นอ่อนโยน มีรอยยิ้มดูจุกจุกใบไม้ผลิ ฉลาดเฉลียว
- * หลี่หลิงเยียน พี่สาวต่างมารดาของหลี่หลิงหว่าน เป็นนางเอกในนิยายที่หลินหว่านเขียน รูปโฉมงดงาม ฉลาดเฉลียว มีปมในใจที่เป็นลูกอนุ
- * หยางซื่อ สุทธิณผู้เฒ่าสกุลหลี่ มีอำนาจมากที่สุดในสกุลหลี่ รักหลานลำเอียง เห็นประโยชน์ของสกุลมาเป็นทีหนึ่ง
- * หลี่ชิงป้อ บิดาของหลี่หลิงหว่าน รักโปรดปรานซุนหลันอี ไม่รักใจซื่อและหลี่หลิงหว่านเลย เป็นขุนนางอนาคตไกล

* ชุนหลันอี

มารดาของหลี่หลิงเยียน บิดาต้องโทษจนถูกเนรเทศ
ไปอยู่ชายแดน หลี่ชีวป้อมาพานางไปอยู่ด้วย

* เหลียงเฟิงอวี

ชื่อจริงของกวางผิงโหว สังกัดห้ำกองกำลังรักษาเมือง
ชอบหลี่หลิงหวานมาก

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

37

ตลอดเส้นทางที่หลี่หลิงหวานวิ่งหนีมาเรียกได้ว่าลนลานจนทำอะไรไม่ถูกจริงๆ ท่ามกลางความลนลานนางก็วิ่งหนีไปเรื่อยๆ ไม่รู้แล้วว่า หอหมิงเซ่อควรจะไปทางใด เสี่ยวซานก็คอยตามมาอยู่ข้างหลังอย่างไม่รู้ทางออกเช่นกัน อีกทั้งวันนี้บรรดาบ่าวรับใช้หญิงก็ล้วนแต่อยู่ที่เรือนด้านหน้าทั้งสิ้น ขณะที่ร้อนใจอยู่นั้นนางก็อยากจะตามหาสาวใช้สักคน มาถามทาง แต่กลับไม่พบเงาของผู้ใดเลยสักคน

สุดท้ายเมื่อวิ่งจนเมื่อยแล้วหลี่หลิงหวานจึงมองหาหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ก้อนหนึ่งลงไป ตั้งใจจะพักสักครู่ รออีกประเดี๋ยวค่อยหาทางต่อ ทว่ายังไม่ทันนั่งได้นานถึงครึ่งกำธูปก็พลันได้ยินน้ำเสียงเย็นขามีกลิ่นอายกตสันดั่งขึ้นจากเหนือศีรษะ "วันที่อากาศหนาวเช่นนี้ เจ้านั่งอยู่บนก้อนหินไม่หนาวหรือไร เป็นหญิงแท้ๆ เหตุใดจึงไม่รู้จักถนอมร่างกายตนเองบ้าง"

หลี่หลิงหวานกระโดดลุกขึ้นทันควันแล้วหันหน้ากลับไป "ไม่รู้ว่า

หลี่เหว่ยหยวนมายืนอยู่ข้างหลังนางตั้งแต่เมื่อใดแล้ว

เจ้าเป็นแมวหรือไร ยามเดินจึงไม่คิดจะส่งเสียงเลยสักนิด หลี่หลิงหว่าน นึกค่อนข้างอดอยู่ในใจ แต่จากหน้ายังคงยิ้มแยมืดใส เข้าไปคล้องแขนของเขา แล้วอมยิ้มเอ่ย "พี่ชาย ข้าหลงทาง โชคดีที่พี่มา มิเช่นนั้นข้าคงต้องติดอยู่ในสวนดอกไม้แห่งนี้จนออกไปไม่ได้แน่ๆ เจ้าคะ" ทั้งยังถามเขาว่า "พี่ชาย เหตุใดพี่มาเดินเล่นอยู่ในสวนดอกไม้แห่งนี้ได้เล่าเจ้าคะ"

หลี่เหว่ยหยวนไม่ได้ตอบกลับ เพียงแค่มองนางอย่างใช้ความคิด มองจนหลี่หลิงหว่านรู้สึกขนลุกขึ้นมา สุดท้ายนางก็ทนไม่ไหวเอ่ยถามเสียงสั่นออกไป "พี่ชาย พี่มองข้าเช่นนั้นทำไมกันเจ้าคะ"

"อ้อ ไม่มีอะไร" หลี่เหว่ยหยวนดึงสายตากลับมา น้ำเสียงอบอุ่น อบอุ่นอย่างไม่เร่งร้อน "ข้าแค่กำลังคิดว่าเจ้าไม่ได้มาคล้องแขนข้าด้วยตนเอง เช่นนี้นานแล้ว เหตุใดยามนี้พอเจอข้าก็มาทำเช่นนั้น คงไม่ใช่เวลาเมื่อครู่ เจ้าทำความผิดอะไรไว้จึงละอายใจและกลัวว่าข้าจะรู้เรื่องใช่หรือไม่"

หลี่หลิงหว่านไร้คำพูด

เจ้าอย่าได้ร้ายกาจถึงเพียงนี้ได้หรือไม่ ถึงขั้นนี้แล้วก็ยังคาดเดาได้อย่างแม่นยำอีก หากเจ้าทำตัวเช่นนี้ ต่อจากนี้ยามที่อยู่ต่อหน้าเจ้า จะให้ข้าทำตัวเยี่ยงไรเล่า นี่มันโง่งมชัดๆ ชี้โก่ง!

ทว่าบนใบหน้ายังคงต้องยิ้มอย่างสดใสไร้เดียงสา "จะเป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม ข้าจะทำความผิดอะไรได้เล่าเจ้าคะ ก็แค่เมื่อครู่ข้าหลงทาง เดินวนอยู่ในสวนแห่งนี้ครึ่งค่อนวันแล้วก็ยังหาทางออกไม่พบ แล้วจู่ๆ ก็ได้พบพี่ชาย พอรู้สึกดีใจข้าก็เลยเข้าไปคล้องแขนพี่ชายอย่างอดไม่ได้ เท่านั้นเองเจ้าคะ"

กล่าวจบยังเข่าแขนเขา แสดงให้เห็นว่าตนเองรู้สึกดีใจจริงๆ
ที่ได้พบเขา

หลี่เหยวหยวนเหลือบมองหลี่หลิงหว่านด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก
ในใจเขานึกวิจารณ์ออกมาหนึ่งประโยค

ยังปกปิดก็ยิ่งเห็นได้ชัด

ก่อนที่หลี่เหยวหยวนจะคิดว่าหลี่หลิงหว่านติดตามพวกโจวซื่อ
มาชมจิวย้งหอมิงเซอเช่นนี้ ผู้ที่มาล้วนมีแต่แขกที่เป็นสตรี นางจะ
กระทำความผิดอะไรออกมาได้เล่า เขาจึงไม่ได้สอบถามต่อ เพียงแค่
ผงกศีรษะให้นางพลาบเอ่ย "ข้าจะพาเจ้าออกไป"

หลี่หลิงหว่านยังคงยิ้มแยม "พี่ชายช่างดีนัก"

กับเรื่องนี้ในใจหลี่เหยวหยวนยังคงวิจารณ์ว่า 'ยิ่งปกปิดก็ยิ่งเห็นได้ชัด'
ประโยคนั้น

แม้หลี่หลิงหว่านจะเข้าใจเขาด้วยมีเหตุผลเช่นนี้ ทว่าในใจเขา
ก็ยังคงรู้สึกมีความสุข ดังนั้นขณะที่เขาพานางเดินไปข้างหน้า ในดวงตา
เบื้องลึกก็แฝงไปด้วยรอยยิ้มยามเอ่ยกับนาง "เด็กโง่ สวนดอกไม้ก็มี
ขนาดใหญ่เพียงเท่านี้ เจ้ายังจะหลงทางได้อีก ดูทำวันหน้าไม่ว่าเจ้าไปที่ใด
ข้าคงต้องติดตามไปด้วยทุกที่จึงจะถูก"

ถ้าไม่ตามไปด้วย หากคนหายตัวไปจะทำเยี่ยงไร

ในใจหลี่หลิงหว่านรู้สึกผิดอยู่บ้างจริงๆ ดังนั้นกับคำพูดที่ดูถูกนางเช่นนี้
ของหลี่เหยวหยวน นางจึงทำเพียงยกมือขึ้นลูบจมูกและยิ้มโง่ๆ ออกมา
ทว่ารอยยิ้มโง่ๆ ของนางก็มีอันต้องแข็งค้างอยู่บนใบหน้า

บริเวณสวนเสาเย่าที่ด้านหน้านั้น หลี่หลิงเหยียนกำลังยืนอยู่กับ

เหลียงเฟิงอวี่ หากมีเพียงพวกเขาสองคนก็แล้วไปเถอะ แต่ที่นั่นกลับมีฉุนอวี่ฉียืนอยู่กับพวกเขาด้วย กำลังเอียงศีรษะน้อยๆ บนใบหน้าประดับรอยยิ้มบาง ไม่รู้ว่ากำลังฟังหลี่หลิงเยียนอะไร แต่หลี่หลิงเยียนมีใบหน้าสีชมพูระเรื่อ สนทนากับเขาด้วยสีหน้าเขินอาย

หลี่หลิงหว่านนึกทอดถอนใจขึ้นมาอย่างอดไม่อยู่ ยังไม่พูดถึงเรื่องหลี่หลิงเยียนกับเหลียงเฟิงอวี่มาอยู่ด้วยกันในสวนดอกไม้แห่งนี้ได้อย่างไร พูดแต่ว่าในสวนดอกไม้กว้างใหญ่แห่งนี้ หลี่หลิงเยียนกลับสามารถพบกับฉุนอวี่ฉีได้ นอกจากคำว่า 'โชคชะตา' คำนี้แล้วยังจะพูดอะไรได้อีก อีกทั้งมองดูหลี่หลิงเยียนกับฉุนอวี่ฉีในตอนนี้อย่างไร เรียกได้ว่าสนิทสนมกลมเกลียวกันยิ่งนัก ในใจฉุนอวี่ฉีจะต้องเกิดความรู้สึกดีๆ ใ้หนางแล้วใช่หรือไม่ ถ้าเช่นนั้นในภายภาคหน้าฉุนอวี่ฉีเองก็ต้องกลายเป็นนิ้วทองคำของหลี่หลิงเยียนอย่างไม่ต้องสงสัย ยิ่งไปกว่านั้นหากภายหลังหยงฮวนโหวารู้ว่าหลี่หลิงเยียนเป็นบุตรสาวสุดที่รักของสตรีที่ตนรักมีผู้ลืมนก็จะยิ่งเมตตาเอ็นดูนางมากขึ้นไปอีก ถึงขั้นมีความคิดที่จะให้ฉุนอวี่ฉีแต่งงานกับหลี่หลิงเยียน

เมื่อตนเองไม่อาจครองคู่เป็นสามีภรรยา กับซุนหลันอี่ เช่นนั้นก็เกี้ยวตองเป็นเครือญาติกันก็ได้ แต่น่าเสียดายที่สุดทำยไม่สำเร็จ เนื่องจากมีพระราชโองการฉบับหนึ่งของฮ่องเต้ขัดขวางเข้าเสียก่อน

ยามนี้หลี่เหวยหยวนก็มองเห็นฉุนอวี่ฉี หลี่หลิงเยียน และเหลียงเฟิงอวี่แล้วเช่นกัน เห็นได้ชัดยิ่งว่าเขาไม่อยากจะเดินขึ้นหน้าไปทักทายพวกเขา เขาจึงดึงมือหลี่หลิงหว่านตั้งใจให้หนางตามเขาจากไป

หลี่หลิงหว่านเดินตามหลี่เหวยหยวนมาอย่างเชื่อฟังยิ่ง นางเอง

ก็ไม่อยากเดินเข้าไปทักทายคุณอวีฉี เหลียงเฟิงอวี และหลี่หลิงเยียน เช่นกัน มองดูพวกเขารักใคร่สนิทสนม ถึงขั้นสุดท้ายอาจจะจับกลุ่มกันอยู่ข้างกายหลี่หลิงเยียน ช่วยเหลืออีกฝ่ายรับมือนางกับหลี่เหวยหยวน เช่นนั้นมันจะปวดใจเกินไปแล้ว อีกอย่างนางกับคุณอวีฉีก็เพิ่งได้พบหน้ากัน หากประเดี๋ยวคุณอวีฉีไม่ทันระวังจนหลุดปากเอ่ยอะไรออกมา ไม่น่ว่าหลี่เหวยหยวนอาจจะทำอะไรขึ้นมาก็ได้ ดังนั้นช่างเถอะ ล่วงเกินไม่ได้ก็หลีกเลี่ยงเสียดีกว่า

แต่น่าเสียดายนัก นางกับหลี่เหวยหยวนเดินไปไม่ถึงสองก้าว ก็ได้ยินเสียงของเหลียงเฟิงอวีผู้นั้นดังขึ้นมาอย่างร้อนรน "น้องหวาน"

จากนั้นก็เป็นเสียงรองเท้าหุ้มข้อดังขึ้น ก่อนจะเห็นใบหน้าหล่อเหลาของเหลียงเฟิงอวีปรากฏขึ้นตรงหน้านางกะทันหัน เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงดีใจ "ข้าหาเจ้าพบจนได้"

คิวเรียวยาวของหลี่เหวยหยวนขมวดเข้าหากัน เขาขยับตัวมาบังด้านหน้าหลี่หลิงหวานอย่างแนบเนียน ขวางกั้นระหว่างนางกับเหลียงเฟิงอวีเอาไว้

คุณอวีฉีที่กำลังเดินตามมากับหลี่หลิงเยียนก็ได้เห็นภาพนี้เข้าพอดี ในใจลอบคิดว่า หลี่เหวยหยวนปกป้องหลี่หลิงหวานอย่างเคร่งครัดมากจริงๆ รวากับไม่ยินยอมให้บุรุษคนไหนได้เข้าไปใกล้นางอย่างไรอย่างนั้น

คุณอวีฉีหยุดยืนอยู่ตรงหน้าหลี่เหวยหยวน ผงกศีรษะให้เขาก่อนยิ้มน้อยๆ พลาจเอ่ย "สหายหลี่" จากนั้นก็ผงกศีรษะและยิ้มน้อยๆ ให้กับหลี่หลิงหวานที่กำลังโผล่ศีรษะออกมาครึ่งหนึ่งจากด้านหลังหลี่เหวยหยวน "คุณหนูหลี่ บังเอิญนัก พวกเราได้พบกันอีกแล้ว"

หลี่หลิงหวานหัวใจระตุก คำว่า 'อีกแล้ว' ของเจ้าคำนี้ช่างชวนให้
ผู้คนคิดลึกซึ้งไปไกลจริงๆ หวังว่าหลี่เหวยหยวนจะไม่คิดมาก แต่คิดว่า
ซ้ำกับฉุนอวี้อีที่เคยพบกันที่สวนอันเชียงแห่งนี้ครั้งหนึ่งก็พอ

ที่ว่าเบื้องหน้าหลี่หลิงหวานยังคงยิ้มเฝ้ายิ้มกับฉุนอวี้อีอย่างมีมารยาท
"ใช่แล้ว บังเอิญยิ่งนักเจ้าคะ"

"พี่ใหญ่กับน้องสี่ต่างรู้จักคุณชายฉุนอวี้อีก่อนแล้วหรือ"
น้ำเสียงอ่อนหวานของหลี่หลิงเยียนดังขึ้น "เช่นนี้ก็หมายความว่า
ข้าเป็นคนที่ได้รู้จักคุณชายฉุนอวี้อีข้าสุดสิ้นนะเจ้าคะ"

พูดมาถึงตรงนี้ดวงตาใสกระจ่างของหลี่หลิงเยียนก็มองไปยังฉุนอวี้อี
ด้วยแววตาเปล่งประกาย

เมื่อครู่เหลียงเฟิงอวี้อีแนะนำฉุนอวี้อีให้นางรู้จัก บอกว่าอีกฝ่ายคือ
หย่งฮวนโหวชื่อจื่อ แม้จะมีบรรดาศักดิ์โหวเหมือนกัน แต่ในราชสำนัก
กวางฝิงโหวไม่มีอำนาจที่แท้จริงอะไร ทว่าหย่งฮวนโหวกลับไม่เหมือนกัน
มีที่ดินคักดินนาเท่าไรไม่พูดถึง โหววัยเด็กหย่งฮวนโหวยังคงเคยเป็นสหยาจร่วมเรียน
ของฮ่องเต้ฮ่องเต้ทรงให้ความสำคัญกับเขาเป็นอย่างยิ่ง เพียงแต่ไม่รู้ว่
เพราะเหตุใดภายหลังหย่งฮวนโหวจึงออกจากเมืองหลวงไปยังต่างถิ่น
ห่างไกล ได้ยินว่าเฟิงจะกลับมาเมื่อไม่นานมานี้ แต่เฟิงจะกลับมาถึง
ฮ่องเต้ก็พระราชทานตำแหน่งสำคัญให้แล้ว

อีกทั้งฉุนอวี้อีก็เป็นบุรุษที่โดดเด่นขนาดนี้ รูปร่างหล่อเหลา
มีกลิ่นอายอบอุ่น ทว่าทั้งร่างเปี่ยมด้วยความสง่างาม เป็นอะไรที่เหลียงเฟิงอวี้อี
เทียบเคียงไม่ได้โดยสิ้นเชิง ดังนั้นเมื่อหลี่หลิงเยียนเห็นฉุนอวี้อีแล้ว นาง
ก็สลดเหลียงเฟิงอวี้อีทิ้งไปทันที และหันมายิ้มแย้มสนทนากับฉุนอวี้อีแทน

เพียงแต่นางไม่รู้ว่าหลี่หลิงหว่านรู้จักกับคุณอวี๋ฉีมาก่อนนานแล้ว ฟังจากน้ำเสียงที่ คุณอวี๋ฉีเอ่ยกับหลี่หลิงหว่านก็มีความสนิทสนมเป็นอย่างยิ่ง ทว่าหลี่หลิงหว่านกลับรู้สึกแค้นว่าปวดหัว นางกลัวมากกว่าหลี่เหวยหยวน จะรู้เรื่องที่เมื่อครู่นางพบกับคุณอวี๋ฉี ดังนั้นเมื่อเผชิญหน้ากับการซักถามของหลี่หลิงเยี่ยน นางจึงยกมือขึ้นลูบจมูกแล้วเอ่ยตอบอย่างกระอักกระอ่วน "ใช่แล้วเจ้าคะ ข้าเคยพบกับคุณชายคุณอวี๋ฉีมาก่อน"

คุณอวี๋ฉีฟังน้ำเสียงที่ตอบอย่างขอไปทีและหมดอาลัยตายอยาก ในคำพูดของหลี่หลิงหว่านออก เขานึกอยากหยอกเย้านางจึงล้วงไฟไปไม้ไผ่ในนั้นที่ก่อนหน้านี้เก็บอยู่ในแขนเสื้อออกมาแล้วยื่นมือออกไปมุ่ปากหยักยิ้มบางๆ "คุณหนูหลี่ เมื่อครู่ท่านเร่งรีบจากไป ไม่ทันระวัง จนทำไฟไปไม้ไผ่ตกเอาไว้ ยามนี้ขอส่งคืนเจ้าของแล้ว"

ช่างเป็นอย่างที่กล่าวกันว่ากลัวอะไรมักได้อย่างนั้นจริงๆ หลี่หลิงหว่านถอนหายใจอย่างเศร้าโศกในใจ จากนั้นนางก็เ้ม้ปากเงยหน้าขึ้น แอบมองไปทางหลี่เหวยหยวน พอดีกับที่หลี่เหวยหยวนกำลังก้มหน้ามองนางด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก นัยน์ตาดำมืดลึกล้ำจนไม่เห็นก้นบึ้ง รวกับน้ำที่มีก้นบ่อลึกอย่างไรอย่างนั้น

หลี่หลิงหว่านใจสั่น ด้วยไม่กล้ามองเขาอีกต่อไป นางจึงรีบหันหน้าหนีอย่างรวดเร็ว สายตากวาดมองไปทั่ว ทว่ามือของนางที่จับแขนเสื้อหลี่เหวยหยวนยิ่งบีบแน่นขึ้น ในวันที่อากาศหนาวเช่นนี้ฝ่ามือนางกลับปรากฏหยาดเหงื่อออกมา

หลี่เหวยหยวนเก็บสายตาที่ใช้มองนางกลับไป เขาเงยหน้ามองสบสายตาแฝงรอยยิ้มของคุณอวี๋ฉีอย่างสงบ จากนั้นก็ยื่นมือออกไป

เพื่อรอรับไฟไปไม่ในมือคุณอวีจีพร้อมกับเปิดปากเอ่ยขอบคุณ
"ข้าขอขอบคุณคุณชายคุณอวีจีแทนน้องสาวด้วยที่นำของกลับมาคืน"

คิ้วยาวของคุณอวีจีเลิกขึ้นน้อยๆ แต่สุดท้ายก็ยอมส่งไฟไปไม่ในมือ
ให้หลี่เหวยหยวน "สหายหลี่เกรงใจแล้ว"

หลี่เหวยหยวนรับไฟไปไม่มา แต่กลับไม่ได้ส่งต่อไปให้หลี่หลิงหว่าน
หากยึดเก็บเข้าไปในแขนเสื้อตนเองแทน

ยามนี้เสียงเพิงอวีจีที่อยู่ด้านข้างกำลังขมูบขมิบปากส่งเสียงเรียก
"น้องหว่าน...น้องหว่าน ข้า..." หลังเห็นสายตาเย็นชาของหลี่เหวยหยวน
กวาดมองคราหนึ่ง เขาก็เอ่ยแก้ทันที "คือว่า...คุณ...คุณหนูหลี่ ข้า..."

ที่ผ่านมาหลี่เหวยหยวนไม่เคยอนุญาตให้เสียงเพิงอวีจีเรียก
หลี่หลิงหว่านว่าน้องหว่านมาก่อน ทั้งยังเอ่ยปากตักเตือนอยู่หลายครั้ง
ด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า 'ขอให้เสียงชื่อจื่อเรียกน้องสาวข้าว่าคุณหนูหลี่ด้วย'
ดังนั้นขอเพียงมีหลี่เหวยหยวนอยู่ด้วย เสียงเพิงอวีจีล้วนเรียกหลี่หลิงหว่าน
อย่างมีมารยาทว่า 'คุณหนูหลี่' เสมอ

"เจ้าคะ มีเรื่องอะไรหรือ" หลี่หลิงหว่านได้ยินเสียงเพิงอวีจีเอ่ยปาก
เรียกตนเองเช่นนี้ นางจึงเอ่ยถามไปประโยคหนึ่ง ทว่าในใจกลับลอบภาวนา
เมื่อครู่ประโยคนั้นของคุณอวีจีได้สร้างเรื่องใหญ่ให้ข้าแล้ว ข้ายังไม่รู้เลยว่า
จะขอคืนดีกับหลี่เหวยหยวนเช่นไร ขอร้องล่ะ ตอนนี้เจ้าอย่าได้สร้าง
เรื่องอะไรเพิ่มให้ข้าอีกเป็นอันขาด

แต่เสียงเพิงอวีจีไม่ได้มีเจตนาจะสร้างเรื่องอะไรให้กับหลี่หลิงหว่าน
อยู่แล้ว เขารับร้อนชี้แจง "เมื่อครู่ตอนอยู่ที่หอหมิงเซ่อ พอข้าหันกลับมา
ก็ไม่เห็นเจ้าแล้ว สาวใช้บอกว่าเจ้ากับพวกจื่อหลันเดินมาทางสวนดอกไม้

ข้า...ข้าอยากมาหาเจ้า พอดีกับที่พี่สามของเจ้าก็บอกว่าจะมาหาเจ้าเช่นกัน พวกเราถึงได้มาด้วยกัน"

เจ้ามีหลี่หลิงเหยียนแล้ว ยังจะมาตามหาข้าอีกทำไมเล่า หลี่หลิงหว่าน ค่อนขอตอบในใจ แต่ฉากหน้ายังคงยิ้มเอ่ย "อ้อ เป็นเช่นนั้นเอง ข้าเข้าใจแล้ว เจ้าคะ"

เวลาที่หลี่หลิงหว่านยิ้ม ดวงตาทั้งคู่จะโค้งขึ้นมาราวกับจันทร์เสี้ยว อย่างไรก็ตาม ยิงพิศยังดงามชวนให้ผู้คนไม่อยากจะสายตาจริงๆ

ใบหน้าเหลืองเฟิงอวีแดงขึ้นมาอยู่หลายส่วน มือที่กำกระต่ายหยกขาวตัวนั้นก็บีบแน่นขึ้น ในใจกำลังคิดว่าที่สุดแล้วยามนี้ควรจะมีอะไรจะมอบกระต่ายน้อยตัวนี้ให้หลี่หลิงหว่านหรือไม่ แต่เมื่อสายตาเหลือบมองไปยังหลี่เหวยหยวนที่กำลังยืนบังอยู่หน้าหลี่หลิงหว่านแวบหนึ่งแล้ว เขาก็ปล่อยมือไว้ที่ข้างลำตัวเงียบๆ อีกครั้ง

มีหลี่เหวยหยวนอยู่เช่นนี้ อีกฝ่ายไม่มีทางยอมให้หลี่หลิงหว่านรับกระต่ายน้อยที่เขาจะมอบให้แน่ แต่เขาก็คิดไม่ตกจริงๆ ว่าเหตุใดทุกครั้งที่หลี่เหวยหยวนเห็นเขามาหาหลี่หลิงหว่านแล้วสีหน้าจะต้องอำมหิตจนน่ากลัว กลิ่นอายทั่วทั้งร่างก็เย็นชาจนน่าตกใจ หรือเป็นเพราะหลี่เหวยหยวนนี้ถูกผูกเข่าอย่างนั้นหรือ

ก็ใช่ เหลืองเฟิงอวีคิดในใจเงียบๆ หลี่เหวยหยวนเก่งกาจถึงเพียงนั้น ทั้งถั่งชื้อและเซียงชื้อล้วนสงบได้อันดับหนึ่ง ทุกคนต่างพูดว่าปีนี้หลี่เหวยหยวนจะต้องได้เป็นจิ้นชื้ออายุน้อยผู้หนึ่งอย่างแน่นอน ดีไม่ดีอาจจะสงบเป็นจ้วงหยวน* ได้ด้วย แต่เขาสงบถั่งชื้อมาหลายครั้งขนาดนี้แล้ว

* จ้วงหยวน (จอหงวน) เป็นคำเรียกบัณฑิตที่สงบตื่นชื่อได้เป็นอันดับหนึ่ง

กลับไม่เคยผ่านเลยสักครั้ง หลีเหวยหยวนจะต้องรู้สึกว่าเขาไม่คู่ควรกับ หลีหลิงหว่าน ดังนั้นถึงได้ไม่ชอบให้หลีหลิงหว่านอยู่กับเขา

คิดมาถึงตรงนี้เหลียงเฟิงอวี่ก็เงยหน้าขึ้นอีกครั้ง แล้วเอ่ยกับ หลีหลิงหว่านอย่างร้อนรน "คุณหนูหลี เมื่อปีก่อนข้าเข้าไปในหำกงกำลังรักษาเมืองแล้ว ได้ทำให้ผู้บังคับบัญชาให้ความสำคัญกับข้ามาก บอกว่า ข้าเป็นผู้ที่มีพรสวรรค์"

หลีหลิงหว่านฟังประโยคนี้อีกแล้วก็โคโรครวญ เหตุใดจึงรู้สึกว่ามี ความหมายคลุมเครืออยู่บ้างแล้ว แต่ที่สำคัญคือประโยคนี้นี้เจ้าควรเอ่ยกับ หลีหลิงเยี่ยน ไม่ใช่มาพูดกับข้า

ทันทีที่เหลียงเฟิงอวี่โพล่งออกมาอย่างไม่มีท่า จุนอวี่ฉีก็เลิกคิ้ว สองมือสอดอยู่ในแขนเสื้อ หันหน้าไปมองเขาด้วยดวงตาที่แฝงรอยยิ้มบาง หลีหลิงเยี่ยนเองก็ปกปิดความประหลาดใจเอาไว้ในใจ หันหน้าไปมองเขา เช่นกัน

ขณะที่หลีเหวยหยวนเอ่ยตอบกลับด้วยใบหน้าที่ยิ้มทว่าดวงตาไม่ยิ้ม "อ้อ เหลียงเฟิงอวี่นี่อายุน้อยกว่าไกล ขอแสดงความยินดีด้วยจริงๆ"

ส่วนเจ้าของเรื่องอย่างหลีหลิงหว่านนั่น เดิมทีนางก็อยากจะทำกับ หลีหลิงเฟิงอวี่ แต่ถูกหลีเหวยหยวนดันกลับไปยังหลังเขาเสียก่อน

หลีหลิงหว่านนี่ก็ค่อนข้างอดใจ

มารดาเถอะ วันหน้าเจ้าก็ก่อกำแพงตรงหน้าข้าเสียเลยสิ ให้ข้า ไม่ต้องมองเห็นผู้ใดอีกนอกจากเจ้า!

หลีเหวยหยวนไม่อยากจะให้หลีหลิงหว่านเจอกับจุนอวี่ฉีและ หลีหลิงเฟิงอวี่จริงๆ โดยเฉพาะจุนอวี่ฉี ดังนั้นเขาจึงเอ่ยปากลาจุนอวี่ฉีกับ

เหลียงเฟิงอวี่ "ข้าจะไปส่งน้องสาวข้ากลับหอหมิงเซ่อก่อน แล้วพบกันใหม่"

ทว่าขุนอวี่ฉีกลับเอ่ยรับขึ้นมาอย่างเนิบช้า "ข้าเองก็กำลังอยากกลับไป
ที่เรือนโถงเปิดโล่งด้านหน้าพอดี นับว่าเป็นทางเดียวกับหอหมิงเซ่อ
สหายหลี่ คุณหนูหลี่ พวกเราไปด้วยกันเถอะ"

เมื่อขุนอวี่ฉีกลับมาแล้ว หลี่หลิงเยียนเองก็ยอมเอ่ยปากว่า
จะกลับหอหมิงเซ่อแล้วเช่นกัน ทุกคนไปทางเดียวกัน เช่นนั้นก็ไปด้วยกันเถอะ
เหลียงเฟิงอวี่ยิ่งไม่ต้องพูดอะไร เดิมทีก็ไม่มีความคิดเห็นอื่น จึงบอกว่า
ต้องการจะไปด้วยกัน ดังนั้นทั้งเจ็ดคนซึ่งรวมเสี่ยวซานสาวใช้ของ
หลี่หลิงหว่านกับซิงถงสาวใช้ของหลี่หลิงเยียนจึงเดินไปด้วยกัน

หลี่เหวยหยวนปล่อยให้ขุนอวี่ฉีกับคนอื่นๆ เดินนำไปข้างหน้า ส่วน
ตนเองเดินรั้งท้ายกับหลี่หลิงหว่านห่างจากพวกเขาอยู่หลายก้าว ทว่า
ตลอดเส้นทางเขากลับไม่ได้เปิดปากเอ่ยอะไรกับหลี่หลิงหว่าน เพียงแค่
เดินไปตามทางด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก

ท่าทางเช่นนี้ของเขาทำให้หลี่หลิงหว่านรู้สึกหวาดกลัวมากขึ้น
สังหรณ์ใจว่าจะเป็นความสงบก่อนพายุมาเยือน ดังนั้นนางจึงเร่งรีบ
เดินขึ้นหน้าไปสองก้าว ยื่นมือไปเพื่อจะคว้าแขนของหลี่เหวยหยวน ทว่า
กลับถูกเขาสะบัดทิ้ง

หลี่หลิงหว่านยังคงไม่ยอมแพ้ นางยื่นมือออกไปอีกครั้ง แต่ก็ยัง
ถูกหลี่เหวยหยวนสะบัดทิ้งอีกหน ยื่นมือออกไปอีกก็ถูกสะบัดทิ้งอีก
ก่อนจะยื่นมือออกไปอีกครั้ง ทว่าหนนี้หลี่เหวยหยวนไม่ได้สะบัดมือนางออก
แล้ว เขายอมปล่อยให้นางคล้องแขนเขาได้ตามใจ

หลี่หลิงหว่านรู้สึกได้ใจขึ้นมา นางรู้อยู่แล้วว่าขอเพียงจ้อหลี่เหวยหยวน

บ่อยครั้งสักหน่อย ไม่นานเขาก็จะใจอ่อนให้นางเอง ซึ่งที่ผ่านมาเขาก็เป็น
เช่นนี้กับนางมาโดยตลอด

ร่างของหลี่หลิงหวานค่อยๆ โน้มเข้าไปใกล้เขามากขึ้น จากนั้น
ก็เอ่ยเสียงเบา "พี่ชาย เมื่อครู่ข้าเพียงแต่บังเอิญพบคุณชายฉุนอวี
ที่สวนดอกไม้เท่านั้น แต่พูดคุยกับเขาไปไม่กี่ประโยค"

"'ไม่กี่ประโยค' แล้วมันคือกี่ประโยค" หลี่เหวยหยวนเหลือบมองนาง
"ก็ตัวอักษร"

หลี่หลิงหวานอยากจะหยิบของอะไรมาตบหน้าเขาจริงๆ แต่สุดท้าย
ภายใต้สายตากดดันของเขา นางก็ยังคงครุ่นคิดอย่างจริงจังแล้วตอบกลับ
ตามความจริง "พูดไปแค่สองประโยคเท่านั้น ประมาณสักสามสิบตัวอักษร
กระมัง"

"สามสิบตัวอักษรยังไม่นับว่ามากอีกหรือ หนก่อนข้าพูดอย่างไรกับเจ้า
อย่าได้พูดคุยกับบุรุษแปลกหน้าตามใจชอบ"

หลี่หลิงหวานได้ยินเช่นนี้ก็เริ่มหงุดหงิดบ้างแล้ว นางสะบัดมือ
ออกจากแขนของหลี่เหวยหยวน "ข้าเองก็ไม่ได้พูดคุยอะไรตามใจชอบ
กับเขาเสียหน่อย พูดไปแล้วคุณชายฉุนอวีก็ไม่นับว่าเป็นบุรุษแปลกหน้า
หนก่อนที่สวนอันเขียวช้ำกับเขามีไข่ว่าเคยได้พบกันแล้วหรือหรือ
เคยพบกันเช่นนั้นก็นับได้ว่าเป็นสหายกัน สหายพบหน้ากัน พูดคุยกัน
สองประโยคจะเป็นอะไรไป"

หลี่เหวยหยวนหยุดฝีเท้าและมองนางด้วยใบหน้าเย็นชาโดยไม่เอ่ยอะไร
หลี่หลิงหวานรู้สึกสิ้นสะท้านไปทั้งร่างในทันที แต่นางก็ยัง
ไม่อยากจะเอ่ยปากยอมแพ้

ก็แค่สนทนากับคุณอวีจีสองประโยคไม่ใช่หรือ เขาจำเป็นต้องมีท่าที่ถึงขนาดนี้เชียว? หากพูดไปแล้วที่นางต้องเข้าไปใกล้คุณอวีจีเช่นนั้นก็เพื่อเขาทั้งนั้น

วันหน้าคุณอวีจีจะวางแผนเล่นเกมหลอ่หลวยหยวน อีกรายอย่าง ความสามารถต่างๆ ที่นางวางไว้ให้คุณอวีจีก็มีมากกว่าหลอ่หลวยหยวน มิใช่นางปรารถนาให้กายภาคหน้าหลอ่หลวยหยวนมีชีวิตที่สงบสุข ไม่เสียเปรียบคุณอวีจีหรือ แต่หลอ่หลวยหยวนกลับดื๋นัง นางแค่สนทนากับคุณอวีจีสองประโยคเท่านั้น เขาจำเป็นต้องตามซักถาม ไม่จบไม่สิ้นเช่นนั้นหรือ

กายภาคหน้าเจ้าจับข้ากักขังเสียเลยสิ นอกจากเจ้า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องให้ข้าพบดีหรือไม่ หลอ่หลิงหว่านคิดในใจอย่างโมโห จากนั้นนางก็เบือนหน้าหนีไม่มองหลอ่หลวยหยวนอีก

"เจ้าทะเลาะกับข้าเช่นนี้เพื่อคุณอวีจี?" หลอ่หลวยหยวนเห็นเช่นนั้น น้ำเสียงก็เย็นชายิ่ง ทั้งยังแฝงไปด้วยโทสะที่ปิดไว้ไม่มิด "ยอดเยี่ยมหว่านวาน ยอดเยี่ยมยิ่ง"

หลอ่หลิงหว่านรู้ว่าเขาโกรธเข้าแล้วจริงๆ แต่ยามนั้นนางก็โมโหเป็นอย่างยิ่งเช่นกัน ดังนั้นจึงไม่เหลือบมองเขาแม้แต่น้อย ยังคงเบือนหน้าหนีมองไปยังต้นตงซิง* ที่อยู่ด้านข้างด้วยความโกรธ

ในใจหลอ่หลวยหยวนตอนนี้ก็เต็มไปด้วยเพลิงโทสะดับฟ้า เดิมทีก่อนหน้านี้เขาอยู่ที่เรือนโงงเปิดโล่งด้านหน้า ได้ยินผู้คนเอ่ยเรื่องที่ฮ้องแต่ทรงกลับคำพิพากษาความผิดของรองข้าหลวงตุ๋กั๋บรองข้าหลวงซุน

* ต้นตงซิง หมายถึงต้นฮอลดี

เมื่อหลายสิบปีก่อน คิดถึงว่าปีนั้นหากมิใช่ฮ่องเต้ทรงเลอะเลือน เขาก็คงจะได้เป็นหลานชายคนโตผู้สูงศักดิ์ของจวนสกุลหลี่ และไม่มีทางต้องเผชิญกับการถูกเหยียดหยามของผู้คนในหลายปีมานี้ เดิมทีในใจเขาก็ไม่สบอารมณ์อยู่บ้างแล้ว ตอนนี้นี่หลี่หลิงหว่านยังมาทะเลาะกับเขาด้วยเรื่องฉุนอวี่ฉีเช่นนี้อีก

ที่ผ่านมาหลี่หลิงหว่านไม่เคยมีท่าที่ต่อต้านเขามาก่อน ทว่าวันนี้เพื่อฉุนอวี่ฉีนางกลับหาเรื่องเขา หรือว่าแค่พบกับฉุนอวี่ฉีเพียงครั้งเดียว นางก็พึงพอใจในตัวอีกฝ่ายเข้าแล้วจริงๆ

คิดมาถึงตรงนั้นเขาก็รู้สึกว่เพลิงโทสะในใจแทบจะพวยพุ่งออกมา ชั่วขณะต่อมาจึงยื่นมือออกไปจับข้อมือขวาของหลี่หลิงหว่านแน่น

หลี่หลิงหว่านเจ็บ แต่เพราะกำลังโกรธอย่างยิ่งยวดนางจึงขัดขึ้นไม่หยุด เมื่อหลี่เหวยหยวนไม่ปล่อย นางจึงยกเท้ากระทืบลงไปบนเท้าเขาอย่างรุนแรง ก่อนจะสัมผัสได้ว่ามือที่จับข้อมือนางคลายออกเล็กน้อย นางจึงรีบออกแรงสะบัดจนหลุด ก่อนจะเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เคียงคู่ไปกับหลี่หลิงเยียนพร้อมเอ่ยกับอีกฝ่าย "พี่สาม พวกเรากลับไปหอหมิงเซ่อด้วยกันสองคนเถอะเจ้าคะ"

ยามนี้หลี่หลิงหว่านทำได้เพียงเกาะขอนไม้ลอยน้ำอย่างหลี่หลิงเยียน หากซ้ายขวามีคนอื่นอยู่ด้วย หลี่เหวยหยวนก็ไม่น่าจะลงมือทำอะไรนาง

หลี่หลิงเยียนเหลือบมองหลี่หลิงหว่านก่อนยิ้มเอ่ย "น้องสี่กับพี่ใหญ่ มักมีบทสนทนาส่วนตัวมากมายให้พูดคุยกันเสมอ ยามอยู่ที่จวน แม้พวกเจ้าสองคนจะพบหน้ากันทุกวันก็ยังมีเรื่องให้คุยไม่หมด วันนี้มาถึงจวนกว้างผิงโหวแห่งนี้ เจ้ากับพี่ใหญ่ก็ยังคงหลีกเลี่ยงพวกเรา

ไปอยู่กันสองคนเช่นเดิม" นางยกแขนเสื้อขึ้นบังริมฝีปาก เอ่ยกลับหัวเราะอย่างหยอกเย้า "เมื่อครูเจ้ากับพี่ใหญ่พูดจากระซิบกระซาบอะไรกันหรือ คงมิใช่ว่าแอบนินทาอะไรพวกเราหรอกนะ"

ในใจหลีหลังหวานกำลังวุ่นวายสับสน กับประโยคนี้ของหลีหลังเยียน นางจึงไม่ได้โต้เถียง เพียงแค่ตอบรับอย่างขอไปที ขณะเดียวกัน ยังใช้หางตามองไปยังหลีเหวยหยวน ก่อนจะเห็นเขากำลังแหม้มปากแน่น เป็นเส้นตรง สีหน้าเย็นชาเป็นอย่างยิ่ง ทั้งยังไม่มองนาง สายตาเอาแต่มองไปยังต้นไม้ที่ปลูกอยู่ข้างทาง

หลีหลังหวานเห็นแล้วในใจก็ทั้งโกรธทั้งกลัว โกรธเพราะนางไม่ขอปให้หลีเหวยหยวนเห็นยวรั้งนางเช่นนี้ กระทั่งนางพูดคุยกับคนอื่น ก็ยังไม่ได้ นางรู้สึกที่ตนเองถูกเขายึดเอาไว้จนแทบจะหายใจไม่ออก อยู่แล้ว แล้วก็กลัวเพราะนางรู้ว่าหลีเหวยหยวนเป็นคนมีนิสัยขี้ระแวง อย่าให้นางกลายเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาหงุดหงิดเลย มิเช่นนั้นความพยายามในหลายปีที่ผ่านมาของตนเองก็ล้วนสูญเปล่าแล้ว

ชั่วขณะหนึ่งหลีหลังหวานคิดจะไม่สนใจหลีเหวยหยวน เพียงแค่เดินไปข้างหน้าตามทางของตนเองก็พอ แต่อีกชั่วขณะหนึ่งนางก็ยังคงอยากจะหันกลับไปหาหลีเหวยหยวน ร้องขอความเมตตาจากเขาเสียงเบา ขอให้เขาอย่าได้โกรธอีกต่อไป

ในใจหลีหลังหวานสับสนวุ่นวาย ไม่รู้จริงๆ ว่าควรจะทำเช่นไรดี ชั่วขณะนั้นนางจึงก้มหน้าคอดก รู้สึกอยากร้องไห้ออกมาจริงๆ

คุณอวีจีที่อยู่ด้านข้างก็มองเห็นสีหน้าอมทุกข์และลำบากใจ บนใบหน้าของหลีหลังหวาน

แม้เมื่อครู่เขาจะเอาแต่สนทนากับเหลียงเฟิงอวี แต่ปลายหางตายังคงคอยสังเกตหลี่หลิงหว่านกับหลี่เหวยหยวนอยู่เสมอ ซึ่งเห็นได้ชัดมากกว่าพวกเขาทั้งสองคนทะเลาะกันขึ้นมาแล้ว หลี่เหวยหยวนไบหน้าเคร่งขรึม หลี่หลิงหว่านโกรธอย่างมาก ทั้งสองคนต่างไม่มีใครยอมใคร ต่อมาหลี่เหวยหยวนยังยื่นมือออกไปจับข้อมือหลี่หลิงหว่านอย่างรุนแรง ช่วงเวลานั้นฉุนอวีก็ไม่ว่าเพราะอะไร จู่ๆ เขาก็รู้สึกว้าวใจบีบรัดแน่น กระทั่งเกือบจะพุ่งไปกระชากมือข้างนั้นของหลี่เหวยหยวนที่จับข้อมือหลี่หลิงหว่านออก แต่สุดท้ายเขาก็ยังข่มกลั้นเอาไว้ได้

หลี่เหวยหยวนกับหลี่หลิงหว่านเป็นพี่น้องกัน พุดไปแล้วเขาก็เป็นเพียงคนนอกเท่านั้น ทว่าหลี่หลิงหว่านก็ดูหวาดกลัวหลี่เหวยหยวนมากจริงๆ ขณะเดียวกันก็ใส่ใจอีกฝ่ายมากที่สุดด้วย ต่อให้ตอนนี้นางจะสะบัดหลุดออกจากการเกาะกุมของหลี่เหวยหยวนและวิ่งมาทางด้านหน้าแล้ว กระนั้นนางก็ยังเหลือบมองอีกฝ่ายเป็นพักๆ เมื่อเห็นหลี่เหวยหยวนไม่มองนาง ไบหน้านางก็เหมือนจะร้องให้ออกมา

ครั้นเห็นว่าหลี่หลิงหว่านเกือบจะหมุนตัวกลับไปหาหลี่เหวยหยวนอยู่แล้ว ฉุนอวีจึงพละนินไปด้านข้างสองก้าว ขวางทางหลี่หลิงหว่านเสีย หลี่หลิงหว่านเงยหน้ามองเขา ยังคงทำหน้านิ่งคิ้วขมวด

นางเป็นคุณหนูผู้ดังมาถึงเพียงนี้ สมควรที่จะยิ้มแย้มอยู่ตลอดเวลาจริงๆ ดวงตาที่กลอกไปมาราวกับไข่มุกราตรีเม็ดที่งามที่สุดในใต้หล้า เปล่งประกายสว่างไสวออกมา

น้ำเสียงของฉุนอวีที่โอนอ่อนลงมาโดยไม่รู้ตัว "คุณหนูหลี่ท่านเดินกลับหอนมิงเซ่อไปพร้อมกับพี่สาวท่านก่อนเกิด ทางด้านข้า

สหายหลี และเหลียงซื่อจื่อจะเดินกลับไปที่เรือนโถงเปิดโล่งด้านหน้าด้วยกันเอง "ไม่ไปส่งพวกท่านแล้ว"

หลีหลังหวานไม่ได้ตอบกลับ เพียงแค่เอียงศีรษะ สายตามองไปยังหลีเหวยหยวน

ดวงตาหลีเหวยหยวนมองจับจ้องไปที่หลีหลังหวานอย่างอ่านไม่ออก ก่อนที่เขาจะหันหน้าหนีไปอย่างเย็นชา มองต้นไม้ข้างทางต่อไป

เขาไม่สนใจข้า?! เขาถึงกับไม่สนใจข้า?!

ช่วงขณะนั้นหลีหลังหวานไม่รู้ว่ในใจตนเองกำลังโกรธหรือกำลังกลัวกันแน่ นางเองก็ไม่มีความคิดที่จะมาคอยรักษามารยาทกับจุนอวี้อีก จึงทำเพียงผงกศีรษะให้เขาอย่างเร่งร้อนเพื่อแสดงความขอบคุณ จากนั้นก็หมุนตัวเดินจากไป

ทว่าหลีหลังเยียนกลับเอ่ยเสียงเบาอ่อนหวานบอกลาจุนอวี้อีกกับเหลียงเฟิงอวี๋ ก่อนจะติดตามหลีหลังหวานกลับไปยังหอหมิงเซอด้วยกัน

ในใจหลีหลังหวานสับสนวุ่นวายยิ่ง ตลอดเส้นทางจึงไม่ได้สนใจหลีหลังเยียนเท่าไรนัก

หลีหลังเยียนที่อยู่ด้านข้างมองหลีหลังหวานอย่างเย็นชา ก่อนจะมีมยิ้มขึ้นมากะทันหัน "น้องสี่เป็นอะไรไป ทะเลาะกับพี่ใหญ่มาหรือ"

หลีหลังหวานไม่อยากให้หลีหลังเยียนรู้เรื่องที่ตนเองทะเลาะกับหลีเหวยหยวน ในเมื่อพูดไปแล้วเรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าภูมิใจอะไร นางจึงสายศีรษะ "เปล่าเจ้าคะ"

หลีหลังเยียนยิ้มเยินอยู่ในใจ เห็นว่าข้าเป็นคนโง่กระทั่งเรื่องนี้

ก็มองไม่ออกหรือ เห็นอยู่ว่าเจ้ากับหลี่เหวยหยวนทะเลาะกัน แล้วเหตุใดพอข้ามถามเจ้ากลับไม่ยอมบอกข้าแล้ว คิดว่าเจ้ากับหลี่เหวยหยวนเป็นพี่น้องกัน ส่วนข้าถูกเก็บมาหรือไร!

ทว่าหลี่หลิงเยียนไม่ได้เอ่ยปากถามอะไรต่ออีก เพียงแค่เดินไปข้างหน้าพร้อมกับหลี่หลิงหว่าน

หลี่หลิงหว่านเดินเร็วมาตลอดเส้นทาง รอจนมาถึงหอหมิงเช่อแล้วก็เห็นอวี๋ทรงหวง เหลียงจือหลัน และหยางเพียวอวี๋ ทั้งสามคนกลับมาถึงนานแล้ว ต่างคนต่างกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างสง่างาม ไม่ก็ตั้งใจชมจิ้งวูหรือเอ่ยสนทนากับผู้อื่นอย่างนุ่มนวลอ่อนหวาน หลังเห็นหลี่หลิงหว่านกลับมาแล้ว ทั้งสามคนต่างก็เหลือบสายตามองนางคราหนึ่ง จากนั้นต่างคนก็ต่างทำธุระของตนเองต่อไป

หลี่หลิงหว่านเองก็ไม่ได้เอ่ยอะไร เพียงแค่นั่งลงข้างกายโจวซือ ก่อนหน้านี้โจวซือยังไม่รู้ว่าหลี่หลิงหว่านไปที่ใดมา ในใจจึงกำลังนึกเป็นห่วง ตอนนี่เห็นบุตรสาวกลับมาแล้วจึงรีบร้อนเอ่ยถาม "เมื่อครู่ลูกไปไหนมา เหตุใดจึงหายไปเสียนาน ทำให้แม่เป็นห่วงนัก"

กับโจวซือที่นั่นหลี่หลิงหว่านไม่กล้าชักสีหน้าใส่โจวซือ ต่อให้รู้สึกหงุดหงิดยิ่งกว่านี้ ทว่าหากหน้าก็ยังเอ่ยด้วยใบหน้าสงบนิ่ง "เมื่อครู่ข้าไปเดินเล่นที่สวนดอกไม้ด้านหลังกับเสี่ยวชานมาเจ้าคะ ใครจะรู้ว่าสวนดอกไม้ด้านหลังของจวนกวางผิงโหวจะกว้างใหญ่ขนาดนี้ เดินไปเดินมาจึงหลงทาง ดังนั้นถึงได้เสียเวลาไปมากเจ้าคะ"

โจวซือได้ยินแล้วก็วางใจลงไม่น้อย แต่ยังคงเอ่ยกำชับนาง "คราวหลังไม่อาจออกจากงานไปกะทันหันเช่นนี้อีก ทำให้แม่รู้สึกเป็นห่วงนัก"

หลี่หลิงหว่านตอบรับอย่างใจเย็น หลังจากนั้นนางก็ไม่ได้ออกจากหอหมิงเซ่ออีกแม้แต่ก้าวเดียว เธอแต่นั่งชมจิวอยู่บนเก้าอี้อย่างจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ทั้งยังร่วมกินอาหารเย็นกับผู้คนในจวนก่วงผิงโหวแห่งนี้ รับชมดอกไม้ไฟ จากนั้นจึงติดตามใจซื้อกับคนอื่น ๆ ไปบอกลาฮุยฮินก่วงผิงโหว แล้วนั่งรถม้ากลับจวนสกุลหลี่

ตอนลงจากรถม้าหลี่หลิงหว่านก็มองเห็นหลี่เหวยหยวน เพียงแต่ไม่รู้ว่หลี่เหวยหยวนกำลังคิดอะไร ใบหน้าเขาเคร่งขรึม ไม่ได้มองมาที่นางเลยสักนิด

ในใจหลี่หลิงหว่านจึงรู้สึกโกรธขึ้นมาอีกครั้ง หลังวางมือให้เสี่ยวชานประคองเข้าประตูใหญ่ไป นางก็แอบบอกลาทุกคนอย่างมีมารยาท จากนั้นจึงกลับไปยังเรือนี่เหอของตนเองโดยไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับมา

38

ยามนี้เป็นช่วงเวลาจุดโคมแล้ว ทั้งภายในและภายนอกเรือนอีเหอ ต่างก็จุดโคมสว่างไสว เมื่อเห็นหลี่หลิงหว่านกลับมา เสี่ยวอวี้ก็บคนอื่นๆ ก็รีบออกมาต้อนรับ

บนพื้นภายในห้องปูด้วยพรมผืนหนา ตรงกลางวางกระถางไฟสามขา ขนาดใหญ่กระถางหนึ่ง ถ่านฟืนภายในนั้นกำลังลุกโชติช่วง

หลี่หลิงหว่านมองไปยังถ่านฟืนในกระถางไฟสามขาขนาดใหญ่ กระถางนั้น นางรู้สึกแค่เพียงว่าเพลิงโทะระในอกก็ลุกโชนดูถ่านฟืนนี้ เช่นกัน

"ดับถ่านฟืนในนี้ให้หมด" นางเอ่ยสั่งเสี่ยวอวี้เสียงต่ำ "แล้วก็ เปิดหน้าต่างออกให้หมดด้วย"

หลี่หลิงหว่านรู้สึกว่าภายในห้องนี้น้ำอึดอัดอย่างร้ายกาจ หาก ยังไม่เปิดหน้าต่างระบายอากาศออกไปอีก นางรู้สึกว่าตนเองจะต้องอึดอัด

จนตายเป็นแน่

เสี่ยวอวี่ได้ยินแล้วก็เหลือบมองเสี่ยวซานคราหนึ่ง อ้าปากสอบถามโดยไร้เสียง "คุณหนูเป็นอะไรไป ไปโกรธอะไรมาจากข้างนอกหรือ"

ตอนนี้ยังอยู่ในเดือนหนึ่ง เป็นช่วงที่อากาศยังคงหนาวอยู่ อีกทั้งขณะนี้ท้องฟ้าก็มืดแล้ว ข้างนอกมีลมพัด ถ้ายามนี้ดับถ่านและเปิดหน้าต่างทั้งหมดออกอีก คุณหนูไม่ทันระวังจนล้มปวยขึ้นมาจะทำเช่นไร

ในใจเสี่ยวซานกระจ่างดีถึงต้นสายปลายเหตุ นางจึงโบกมือให้เสี่ยวอวี่เงียบๆ บอกอีกฝ่ายไม่ต้องถามให้มากความ ก่อนที่เสี่ยวซานจะหมุนตัวไปเปิดบานหน้าต่างที่ด้านหลังเหล่านั้น เสี่ยวอวี่เห็นแล้วจึงรีบเร่งไปดับถ่านในกระถางไฟ

ทันทีที่ถ่านมอดดับสนิททั้งหมด หน้าต่างภายในห้องก็เปิดออกจนหมด กระทั่งประตูยังเปิดกว้าง ลมกลางคืนอันหนาวเหน็บก็พัดผ่านประตูกับบานหน้าต่างเข้ามาจนผ้า幔สีชมพูภายในห้องโบกสะบัดไปมาไม่หยุด

แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้หลังหลิงหว่านก็ยังคงรู้สึกถึงความหงุดหงิดกับความอัดอั้นในใจไม่ได้สลายไปเลยแม้แต่นิดเดียว นางเดินกลับไปกลับมาอยู่ภายในห้องอย่างอดรนทนไม่ไหวยิ่ง

เสี่ยวซานกับเสี่ยวอวี่เองก็ไม่กล้าเอ่ยอะไร ทั้งสองคนยืนรอมืออกลั่นหายใจอย่างเรียวร้อยอยู่ด้านข้าง รวากับเป็นแค่ของตกแต่งสองชิ้นอย่างไรรออย่างนั้น

ภายในห้องเงียบสงบยิ่ง เงียบสงบจนได้ยินเสียงใบไม้พัดแซ่กๆ จากลมกลางคืนดังเข้ามา

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร หลีหลิงหว่านปล้นหันหน้าไปถามเสี่ยวซาน "ตอนนี้เป็นยามอะไรแล้ว"

เสี่ยวซานเอ่ยตอบอย่างระมัดระวัง "ตอนนี้เป็นยามอะไรกันแน่ บ่าวเองก็ไม่แน่ใจ แต่บ่าวจำได้ว่าประมาณหนึ่งก้านธูปก่อนหน้า บ่าวได้ยินเสียงคนเคาะไม้บอกเวลาโง่ยาม* ดั่งขึ้นเจ้าคะ"

เช่นนั้นยามนี้ก็น่าจะเป็นยามชวีไปได้ไม่นาน

หลีหลิงหว่านหันหน้าไปมองความมืดภายนอกหน้าต่าง

อากาศหนาวฟ้ามืดเร็ว ประมาณยามโหว่ท้องฟ้าก็ค่อยๆ มีดสลัวลงแล้ว ยามนี้ยังไม่ต้องพูดถึง มีดมืดไปนานแล้ว

นางครุ่นคิดแล้วก็หันหน้าไปถามเสี่ยวซานอีกครั้ง "ข้าจำได้ว่าเมื่อไม่กี่วันก่อนข้าได้รับแทนฝนหมึกเถาเหอมาอันหนึ่ง เจ้าไปหามาซิ"

"ตอนนี้เลยหรือเจ้าคะ" เสี่ยวซานถาม

หลีหลิงหว่านผงกศีรษะ "อืม เจ้าไปหามาตอนนี้เลย ห่อให้ดี แล้วก็ตามข้าออกจากเรือน"

หลีหลิงหว่านรู้สึกว่หากคืนนี้ตนเองไม่ไปทำให้หลีเหวยหยวนหายโกรธละก็ นางจะต้องนอนไม่หลับเป็นแน่

เสี่ยวซานขานรับ ก่อนจะออกจากประตูไปยังห้องเก็บของด้านข้าง พร้อมกับเสี่ยวอวี่เพื่อหาแทนฝนหมึกเถาเหออันนั้นออกมา

หลีหลิงหว่านถอนหายใจแล้วนั่งลงบนเก้าอี้

* ชาวจีนโบราณจะแบ่งเวลาช่วงกลางคืนออกเป็นห้ายาม ยามละสองชั่วโมง ยามหนึ่งคือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามชวี ยามสองคือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามไช่ ยามสามคือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามจื่อ ยามสี่คือช่วงเวลา 01.00 น. ถึง 03.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามโจว และยามห้าคือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามอั้น โดยจะมีคนทำหน้าที่เคาะไม้บอกเวลาทั้งห้ายาม

การขอคืนดีกับคนอื่นไม่ใช่เรื่องง่าย หากไปโดยไม่มีข้ออ้างเลย ก็จะต้องเสียหน้า นางจึงตั้งใจนำเรื่องมอบแทนฝนหมึกเถาเหอนี้มาเป็น ข้ออ้าง ค่อยๆ ไปขอให้หลี่เหวยหยวนหายโกรธ

ทว่าในใจยังคงรู้สึกทุกข์ตรมหนัก ที่สุดแล้วนางสร้างเคราะห์กรรมอะไรไว้ กันแน่ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ตนเองถูกหลี่เหวยหยวนทำให้โกรธมากอยู่แต่ๆ แต่ยามนี้กลับต้องยอมลดทิวไปขอคืนดีกับเขาคือ

หลี่หลิงหว่านเงยหน้าถอนหายใจยาวคราหนึ่ง คิดว่านางยอมปลงกับ เรื่อง 'ขอคืนดี' นี้ก็ได้ ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรชีวิตน้อยๆ ของตนเองก็สำคัญกว่า

รจนเสี่ยวซานกับเสี่ยวอวี๋หาแทนฝนหมึกเถาเหอเจอแล้ว หลี่หลิงหว่านก็สั่งให้เสี่ยวซานจุดโคมไฟดวงหนึ่ง ส่วนตนเองก็หยิบ เสื่อคลุมสี่แดงที่พาดอยู่บนราวแขวนเสื่อขึ้นมาสวม ทั้งยังสวมหมวกคลุมศีรษะ ในมือถือแทนฝนหมึกเถาเหอนั้นเดินออกไป

ลมหนาวพัดกระทบตลอดเส้นทาง รจนหลี่หลิงหว่านมาถึงประตูเรือน ของหลี่เหวยหยวนแล้วก็รู้สึกว่สองแกำมของตนเองเย็นยะเยือกราวกับ ก้อนน้ำแข็ง สองมือก็เย็นจนแทบจะถือแทนฝนหมึกเถาเหอเอาไว้ไม่ได้

เสี่ยวซานเดินขึ้นหน้าไปเคาะประตู ผ่านไปครู่ใหญ่เงินเหยียนถึงได้ เดินมาเปิดประตู

หลี่หลิงหว่านก้าวเท้าเดินเข้าไป

ภายในลานเรือนไม่ได้จุดโคมจึงมืดไปทุกด้าน กระทั่งภายในโถงหลัก ก็ไม่ได้จุดไฟ มองดูแล้วมืดสนิทไปทุกแห่งหน

หลี่หลิงหว่านหยุดเท้า ก่อนจะหมุนตัวกลับไปถามเงินเหยียน

อย่างประหลาดใจ "คุณชายใหญ่ไม่อยู่หรือ ตั้งแต่ออกไปเมื่อตอนเช้า เขาก็ยังไม่กลับมาอีก?"

"บ่าวก็ไม่ทราบว่าคุณชายใหญ่ไปที่ใดขอรับ" จิ้นเหยียนเอ่ยตอบอย่างนอบน้อม "เมื่อครู่คุณชายใหญ่กลับมาแล้ว แต่หลังนั่งอ่านตำรา อยู่ในห้องรอกปีกตะวันตกสักพักหนึ่ง เขาก็วางตำราลงแล้วออกไป บ่าวเองก็อยากจะติดตาม ทว่าคุณชายใหญ่ไม่ยอมให้บ่าวตามไปด้วย สั่งให้บ่าวรั้งอยู่ที่นี้ห้ามไปไหนขอรับ"

หลี่หลิงหว่านได้ยินแล้วในใจก็ยิ่งรู้สึกประหลาดใจมากขึ้นไปอีก ดึกขนาดนี้แล้ว หลี่เหว่ยหยวนจะไปที่ไหนได้กัน ทั้งยังไม่ยอมให้ จิ้นเหยียนติดตามด้วย เขาไปทำอะไรกันแน่

หลี่หลิงหว่านรอเป็นเวลานานมากแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นหลี่เหว่ยหยวน กลับมาเสียที

นางรู้สึกอึดอัด เดินไปยังประตูเรือนชะงูมมองออกไปอยู่หลายครั้ง แต่ก็มองเห็นเพียงความมืดกับแสงสว่างเลือนรางที่มาจากโคมไฟของ เรือนที่อยู่ห่างออกไป ไม่มีเงาของหลี่เหว่ยหยวนแต่อย่างใด

เขาไปที่ไหนกันแน่ แล้วไปทำอะไร หลี่หลิงหว่านเดินกลับไปกลับมา อยู่ในห้องอย่างร้อนใจ

จากนั้นในสมองนางพลันเกิดความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา...หรือว่า หลี่เหว่ยหยวนจะไปหาตู้ซื้อทางด้านนั้น

ยิ่งคิดหลี่หลิงหว่านก็ยิ่งรู้สึกว่า การคาดเดานี้ของนางจะต้องถูกต้อง อย่างแน่นอน เพราะหลี่เหว่ยหยวนมีนิสัยค่อนข้างรักสันโดษ นอกจาก

บางครั้งที่ไปหานางที่เรือนนี้เหอแล้ว สถานที่แห่งอื่นภายในจวนสกุลหลี่นี้ เขาก็แทบไม่เคยไปเยือนด้วยตนเองเลย เขาจะออกไปครั้งเดียวแล้วใช้เวลา อยู่ข้างนอกนานขนาดนี้โดยไม่กลับมาได้อย่างไร

เพียงแต่... หลี่หลิงหว่านครุ่นคิด นางจำได้ว่าหลายปีมานี้ หลี่เหวยหยวนไม่ค่อยไปหาตู้ซื่อเท่าไรแล้ว ในเมื่อจิตใจตู้ซื่อบิดเบี้ยว มานานเช่นนี้ ถือเป็นคนเสียสติคนหนึ่ง ทุกครั้งที่ได้เห็นหลี่เหวยหยวน ก็จะทำท่าทำพิศขมขื่นอย่างโหดร้ายเป็นที่สุด แต่เหตุใดจู่ๆ ตอนนี้ หลี่เหวยหยวนก็ไปหาตู้ซื่อได้แล้ว เกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่างนั้นหรือ

ทว่าหลี่หลิงหว่านก็คาดเดาไม่ได้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ นางจึง ทำได้เพียงรออยู่ที่นั่นอย่างร้อนใจ

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงจิ้นเหยียนดังขึ้นมาจากประตูเรือน "คุณหนูสี่ คุณชายใหญ่กลับมาแล้วขอรับ"

ตั้งแต่มาถึงหลี่หลิงหว่านก็นึกเป็นห่วงหลี่เหวยหยวน นอกจาก บางครั้งตนเองจะไปยื่นชะงอกหน้ามองออกไปจากชั้นบันไดที่หน้าประตูแล้ว ก็ยังสั่งให้จิ้นเหยียนกับเสี่ยวชานสลับกันยืนอยู่ที่หน้าประตู คอยสังเกต ความเคลื่อนไหวที่ภายนอก ยามนี้เมื่อได้ยินประโยคนี้ของจิ้นเหยียน หลี่หลิงหว่านจึงรีบร้อนวิ่งออกไปทันที เสี่ยวชานเองก็รีบร้อนติดตาม มาด้วย

รอจนหลี่หลิงหว่านมาถึงประตูเรือน นางก็หยุดยืนอยู่บนบันไดหิน มองตามมือของจิ้นเหยียนไป ภายใต้อันแสงจันทร์และดวงดาวก็เห็น หลี่เหวยหยวนกำลังเดินอย่างเชื่องช้ามาทางนี้จริงๆ

เมื่อหลี่หลิงหว่านเห็นก็รีบร้อนวิ่งเข้าไปหาและจับแขนของ

หลี่เหว่ยหยวนเอาไว้ เอ่ยถามเขาอย่างร้อนใจทันที "พี่ชาย พี่ไปไหนมา ทำให้ข้าเป็นห่วงยิ่งนัก"

แต่มือของนางเพิ่งจะจับโดนแขนของหลี่เหว่ยหยวนเท่านั้น นางก็ได้ยินเสียงซัดเบาๆ ดังจากปากเขาแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาเจ็บมากเพียงใด

หัวใจหลี่หลิงหว่านพลันหนักอึ้งขึ้นเล็กน้อย นางรีบร้อนเอ่ยถาม "พี่ชาย เป็นอะไรไปเจ้าคะ"

หลี่เหว่ยหยวนไม่ตอบ แต่ถามนางกลับเสียงเย็น "เจ้าจะมหาข้าอีกทำไม วันนี้เจ้าไม่ได้สนทนากับจุนอวี๋จื่ออย่างมีความสุขหรือ เจ้ากับข้าต้องมาทะเลาะกันเพราะเขา"

คำพูดปากไม่ตรงกับใจลอยออกมาจนเต็มไปหมดแล้วหนอ หลี่หลิงหว่านนี่ก็อยากตบหน้าเขาสักหนจริงๆ

ทว่านางไม่ได้ทำเช่นนั้น กลับกุมมือของหลี่เหว่ยหยวนบังคับลากเขากลับเข้าไปในห้อง

รอจนเข้ามาในห้องแล้วนางก็สั่งให้จิ้นเหยียนจุดเทียนไขทั้งหมด ภายในห้องให้สว่างก่อนจะหยิบเทียนมา จากนั้นนางก็เห็นว่าชุดคลุมยาวผ้าแพรสีครามที่หลี่เหว่ยหยวนสวมอยู่บนร่างชุดนั้นถูกของที่น่าจะเป็นผ้าเขียนจนปยุ่นข้างในหลุดออกมาหมดแล้ว บริเวณที่เขาเผยผิวกายอย่างโฉบเฉี่ยว ล้าคอ พวกนี้ล้วนมีรอยแผลลึกเป็นเส้นๆ โดยเฉพาะหลังมือซ้ายราวกับเนื้อถูกฉีกออกไป

หลี่หลิงหว่านเห็นแล้วก็โกรธจนกระแทกเท้า

ดูชื่อเจ้าคนเสียสติผู้นี้! ไม่ว่าจะพูดอย่างไรหลี่เหว่ยหยวนก็เป็นบุตรชายที่นางตั้งครมภ์ครอบกำหนดจนคลอดออกมา ต่อให้ในใจรู้สึกเคียดแค้น

ภิกษุรูปนั้นที่กระทำการหยาบซ้า ทว่าในตอนที่อยู่เชื่อว่าตนเองตั้งครรภ์ หลีเหวยหยวน นางก็สามารถคิดหาหนทางทำแท้งได้มิใช่หรือ แต่เวลานั้น นางอยากอาศัยหลีเหวยหยวนที่อยู่ในห้องเพื่อหวนคืนสู่จวนสกุลหลี ภายหลัง คลอดเขาออกมา ไม่ชอบเขาก็ช่างปะไร แต่ทุกครั้งที่ได้พบหน้าบุตรชาย จะทรมานเขาเช่นนี้ไปเพื่ออะไร หลีเหวยหยวนมิใช่เป็นผู้บริสุทธิ์หรือ

หลังจากโกรธเกรี้ยวแล้วก็รู้สึกปวดใจ หลังปวดใจแล้วนางก็เริ่มต่อว่า หลีเหวยหยวน "พี่งหรือไร ผู้อื่นทำร้ายพี่ แต่พี่กลับไม่รู้จักหลบเลี่ยงเลยหรือ ดูสิว่าตอนนี้พี่โดนทำร้ายจนสภาพกลายเป็นเช่นไรแล้ว"

จากนั้นก็ส่งเสียงเรียกจิ้นเหยียนหลายครั้ง ถามเขาว่าที่นี้มียาทาแก้ฟกช้ำหรือไม่ ให้รีบไปหยิบมา ทั้งยังสั่งให้เสี่ยวซานรีบไปยก น้ำร้อนมาอ่างหนึ่งพร้อมกับหยิบผ้าสะอาดผืนหนึ่งมาด้วย

เมื่อหลีหลังหว่านหันหน้ากลับมาก็เห็นสายตาหลีเหวยหยวนกำลังมองมาที่นางอย่างสังเกต ภายในดวงตาสีดำสนิทราวกับมีประกายแสง ระเบียบระยับนับไม่ถ้วนอยู่อย่างโรยโรยนั้น

หลีหลังหว่านถามเขาอย่างอารมณ์ไม่ดี "พี่มองอะไร ไม่เคยเห็นคนหน้าตาดีหรือไร"

หลีเหวยหยวนได้ยินแล้วก็เ้มปากเล็กน้อยก่อนจะนิ่งเสียบอยู่สักพัก สุดท้ายเขาก็เหลือบสายตาดูขึ้นมองนาง เอ่ยถามเสียงทุ้มต่ำ "เห็นซ้ำเป็นเช่นนั้น เจ้ารู้สึกปวดใจหรือไม่"

"ปวดใจอะไรเล่า" หลีหลังหว่านโกรธจนแทบกัดฟันกรอดแล้วจึงพูด "ต่อให้พี่ถูกคนทำร้ายจนตายซ้ำก็ไม่รู้สึกปวดใจเลยสักนิด"

หลีเหวยหยวนส่งเสียงตอบรับแผ่วเบา จากนั้นเขาก็หลุบตาลง

ชนตาตำราวกับชนกาแม่เป็นเงามีได้ชอบตา ไบหน้าเต็มไปด้วย
ความอ้ำว้างโดดเดี่ยว

เมื่อหลี่หลิงหว่านเห็นท่าทางมืดมนเช่นนี้ของเขา ในอกก็เริ่ม
รู้สึกปวดใจขึ้นมาอีกครั้งอย่างช่วยไม่ได้ แต่นางไม่ยอมเอ่ยออกมา
ดังนั้นจึงเอาแต่ปั้นหน้าเคร่งขรึม

รอไม่นานเสี่ยวซานก็ยกน้ำร้อนมาให้อ่างหนึ่ง จิ้นเหยียนเองก็หยิบ
ยาทาแก้ฟกช้ำมาให้ หลี่หลิงหว่านปั้นหน้าเคร่งตวาดสั่งหลี่เหวยหยวน
เสียงต่ำ "คลายอาการนี้ออกด้วยเจ้าคะ!"

หลี่เหวยหยวนไม่ได้ถอด แต่หันกลับไปสั่งจิ้นเหยียนกับเสี่ยวซานแทน
"พวกเจ้าออกไป"

จิ้นเหยียนกับเสี่ยวซานรู้นิสัยของเขา ไฉนเลยจะกล้าอยู่ต่อ
ต่างรีบร้อนคารวะแล้วหมุนตัวออกไปจากห้อง ออกจากประตูไปแล้ว
ก็ยังใส่ใจปิดประตูไม้ทั้งสองบานจากด้านนอกให้

ยามนี้หลี่เหวยหยวนถึงค่อยคลายอาการที่อนบนของตนเองออก
อย่างเชื่องช้า เปิดเผยแผ่นหลังขาวผอมให้เห็น

โชคดีที่อากาศหนาว ชูดคลุ้มยวผ้าแพรที่เขาสวมบนร่างจึงหนา
อีกอย่างเรียวแรงของผู้ซึ่งก็มีอยู่จำกัด แม้บนแผ่นหลังจะมีรอยเลือดอยู่บ้าง
แต่ก็ไม่ลึก บางจุดแทบไม่เห็นแม้แต่เลือด ทว่ารอยเลือดที่ล้าคอ ไบหน้า
และหลังมีอมองดูแล้วก็น่าตื่นตกใจมากจริงๆ

หลี่หลิงหว่านเห็นแล้วก็อดหวาดกลัวไม่ได้ นางรู้สึกเจ็บแทนเขา

หลี่หลิงหว่านบิดผ้าในอ่างน้ำให้หมาด คลี่ออกแล้วนำผ้าวางประคบบง
บนบาดแผลบริเวณลำคอของเขาพร้อมเอ่ยถาม "เช่นนี้เจ็บหรือไม่เจ้าคะ"

นางรู้สึกปวดใจกับหลี่เหยวหยวนมากจริงๆ ดังนั้นการกระทำจึงเขามาก คำพูดที่ถามออกมาก็แผ่วเบาเช่นกัน แต่ผู้ใดจะรู้ว่าปากของหลี่เหยวหยวนกลับเอ่ยประโยคนี้ออกมาอย่างเนิบช้าแทน "เมื่อครูเจ้าไม่ได้บอกว่าต่อให้ข้าถูกคนทำร้ายจนตายเจ้าก็ไม่รู้สึกปวดใจเลยสักนิดหรือหหรือ แล้วเหตุใดตอนนี้เจ้าต้องถามว่าข้าเจ็บหรือไม่ด้วย"

มือที่กดผ้าของหลี่หลิงหว่านชะงัก

มารดาเถอะ ซ่างไม่รู้จักความปรารถนาดีของคนอื่นจริงๆ สมควรปล่อยให้เจ้าเจ็บจนตายไปเสียเลย!

หลี่หลิงหว่านจึงไม่พูดอะไรอีก นางเอาแต่ตีสีหน้าเย็นชา คอยนำผ้าไปชุบน้ำในอ่าง ขยี้เล็กน้อยแล้วบิดจนหมาด จากนั้นก็นำไปประคบบริเวณรอยแผลอื่นๆ บนร่างกายเขาอีกครั้ง

เริ่มจากลำคอ ต่อด้วยหลังมือทั้งสอง จากนั้นจึงเป็นใบหน้า

โชคดีที่บนใบหน้าเขามีเพียงบริเวณแก้มขวาที่มีรอยเลือดเป็นเส้นอยู่รอยหนึ่ง ยังไม่ถือว่ายาวมาก หลี่หลิงหว่านบิดผ้าในมือจนหมาด ทั้งยังสะบัดน้ำบนมือ ก่อนยื่นมือส่งผ้าผืนนั้นไปให้ "ประคบเองเจ้าคะ"

หลี่เหยวหยวนไม่เอ่ยอะไร เพียงรับผ้ามาแล้วยกขึ้นประคบลงบนแก้มขวาเสียบๆ

อาศัยช่วงที่เขาประคบใบหน้าสักพักนี้ หลี่หลิงหว่านก็เปิดฝาดับยาทาแก้ฟกช้ำออก ใช้นิ้วมือควักเนื้อยาออกมาแล้วทาลงบนบาดแผลของเขาอย่างนุ่มนวล

รจนทายาที่แผลบริเวณลำคอและหลังมือเรียบร้อยแล้ว ตอนที่มาถึงแก้มขวาของเขา หลี่หลิงหว่านก็ยื่นตั๋บยาในมือส่งไปให้ แสดงออกชัดเจนว่า

ต้องการให้หมีเหวยหยวนเป็นผู้ทำเอง

ที่ว่าหมีเหวยหยวนกลับไม่รับ สายตาจ้องเขม็งไปที่หมีหลังหวาน แล้วเอ่ยอย่างจริงจังยิ่ง "ข้ามองไม่เห็นบาดแผล ทำเองไม่ได้ เจ้าทำให้ข้า ที่เถอะ"

เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหาสำหรับหมีหลังหวาน นางเดินไปยังห้องรอง ปีกตะวันออก หยิบกระจกทรงกลมขนาดไม่ใหญ่นักออกมา จากนั้น ก็ยื่นมือออกไปอีกครั้ง "ส่องกระจกหาเจ้าคะ"

สายตาหมีเหวยหยวนมองหมีหลังหวานอยู่อีกสักพักก่อนจะยื่นมือมา ทว่าเขาไม่ได้ยื่นออกไปรับกระจกแต่กุมข้อมือของนาง ส่วนมืออีกข้าง ของเขาก็นำกระจกในมือนางวางลงบนโต๊ะ พร้อมกับบ่นกรานเอ่ย "หวานวาน ทายาให้ข้า"

หมีหลังหวานเลิกคิ้ว ที่ผ่านมานางมีนิสัยคล้อยตามผู้อื่นมาโดยตลอด ยามนี้เห็นหมีเหวยหยวนยอมโอนอ่อนให้แล้ว นางจึงแค้นเสียดแทงออกมา คราหนึ่งก่อนเอ่ย "ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่จวนก่วงผิงไหวมีคนบางคน ไม่ใช่ร้ายกาจนักหรือ ตอนที่จับข้อมือข้าเกือบจะหักข้อมือข้าอยู่แล้ว เมื่อครู่คนบางคนเองก็ไม่ใช่ว่าผยของนักหรือ พูดว่า 'เหตุใดตอนนี้ เจ้าต้องถามว่าข้าเจ็บหรือไม่ด้วย' พี่ทั้งร้ายกาจทั้งทะนงตนขนาดนี้แล้ว เช่นนั้นต้องให้ข้าช่วยทายาให้พี่อีกหรือ พี่ทำอะไรเจ้าคะ"

กล่าวจบนางก็เริ่มขจัดขึ้น อยากจะดึงข้อมือตนเองออกมาจาก ฝ่ามือของหมีเหวยหยวน

แต่หมีเหวยหยวนไม่ยอมปล่อยมือ เขายังออกแรงน้อยๆ ดึง หมีหลังหวานมาอยู่ใกล้ตัวเขามากขึ้น ยื่นมือรั้งแขนเสื้อของนางขึ้น

แล้วมองไปที่ข้อมือขวาของนางอย่างละเอียด ดูว่าตอนอยู่ที่จวนกวางผิงไหว
เขาได้แผลล่อทำให้นางเจ็บเข้าแล้วจริงๆ หรือไม่

ยามนี้แม้เวลาจะผ่านไปนานมากแล้ว แต่พอเขามองไปก็ยังคง
เห็นว่าข้อมือขวาซึ่งขาวเนียนกว่าหยกของหลี่หลิงหว่านยังมีรอยรัดสีชมพู
ปรากฏชัดเจนนัย

หลี่เหวยหยวนรู้สึกผิด กระทั่งน้ำเสียงยังต่ำลง "หว่านวาน ข้าขอโทษ
ข้าไม่ควรทำร้ายเจ้า แต่ตอนนั้นข้า...ข้า..."

ยามนั้นหลี่หลิงหว่านทะเลาะกับเขาด้วยเรื่องของฉุนอวิฉี เขาก็
รู้สึกว่าตนเองไม่เหลือสติอะไรแล้ว แทบอยากจะกักขังนางอยู่ข้างกายตนเอง
อย่างแน่นหนา ให้ต่อจากนี้นางไม่อาจพบเจอฉุนอวิฉีได้อีก

หลี่หลิงหว่านถอนหายใจอยู่ในใจสักพัก ทว่าต่อมานางก็สบายใจขึ้น
ไม่น้อย เห็นท่าทางรู้สึกผิดของหลี่เหวยหยวนในตอนนั้นแล้ว เห็นที่นางคง
ไม่ต้องเปลืองแรงใจคิดหาทางขอคืนดีให้เขาหายโกรธอีก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624331.html>